

Sygn. akt II AKa 41/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bolesław Kraupe
Sędziowie:	SA Maria Wiatr SO del. Sławomir Wlazło (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Jarosińska

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r.

sprawy

Z. Ś.

oskarżonego z art. 148 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 16 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 35/12

na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
- 2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. H. - Kancelaria Adwokacka w Ł., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- 3) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt II AKa 41/14

UZASADNIENIE

Z. Ś. został oskarżony o to, że w nocy z 11 na 12 marca 2008 roku w S., województwa (...), działając w zamiarze bezpośrednim dokonał zabójstwa M. M. w ten sposób, że zadając mu dwa uderzenia nożem w okolice szyi i lewego podudzia, spowodował obrażenia w postaci uszkodzenia odgałęzienia żyły szyjnej oraz uszkodzenia naczynia żylnego i tętniczego lewego podudzia, które to obrażenia skutkowały zgonem wymienionego – to jest o czyn z art. 148 §1 k.k.

Sąd Okręgowy w Sieradzu wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 roku uznał oskarżonego za winnego tego, że w nocy z 11 na 12 marca 2008 roku w S., województwa (...), działając w sposób umyślny zadał M. M. uderzenie nożem – bagnetem typu wojskowego w lewe podudzie uszkadzając liczne naczynia żyłne i tętnicze, skutkujące obfitym krwawieniem, co spowodowało chorobę realnie zagrażającą życiu, którą przewidywał i na którą się godził oraz w następstwie której M. M. zmarł, przy czym następstwo swego działania mógł przewidzieć, to jest dokonania czynu wypełniającego dyspozycję art. 156 §3 k.k. i za czyn ten wymierzył Z. Ś. karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

Sąd I instancji orzekł również o kosztach zastępstwa procesowego oraz zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych .

Apelację od powyższego orzeczenia złożył obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 2,3,4 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie prawa procesowego – tj. art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez :

- zinterpretowanie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego przez przyjęcie jego sprawstwa oraz związane z nim ustalenie przyczyny zgonu pokrzywdzonego mimo wątpliwości wynikających z kolejnych opinii biegłych patomorfologów i przyznanie waloru wiarygodności ostatniej trzeciej opinii wydanej przez W. K.;

- oparcie orzeczenia skazującego na zeznaniach świadka P. Z. w sytuacji gdy świadek ten miał interes prawny i faktyczny w pomawianiu Z. Ś.. Pominięcie przez sąd faktu podrzucenia dowodu w postaci noża typu finka po aresztowaniu oskarżonego, który to dowód mógł jedynie podrzucić świadek Z.;

- ustalenie, że przyczyną zgonu pokrzywdzonego było wykrwawienie, mimo poważnych wątpliwości w tym zakresie.

Konkludując skarżący wniósł o uniewinnienie Z. Ś. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wniesiony przez obrońcę środek odwoławczy nie zasługiwał na uwzględnienie. Podniesione w nim zarzuty okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym, a tym samym nie mogły stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia, czy – jak wnosił to skarżący – uniewinnienia oskarżonego.

Analiza zarówno akt sprawy, jak i uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, prowadzi do wniosku, że Sąd ten nie tylko w sposób rzetelny i kompletny zebrał materiał dowodowy, ale także wnikliwie go rozważył stosując zarówno obowiązujące przepisy prawa, jak i zasady logiki , a swoje stanowisko w sposób szczegółowy i przejrzysty uzasadnił. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy skarżący przytoczy okoliczności wskazujące, że Sąd I instancji dokonał tych ustaleń pomijając istotne dowody, ignorując powszechnie akceptowaną wiedzę, czy doświadczenie życiowe, a zasadność dokonanych ocen i wniosków nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania.

Autor apelacji takich okoliczności nie przedstawił.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy i z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy precyzyjnie wskazał jakie okoliczności uznał za udowodnione, a także które ze zgromadzonych dowodów i z jakiego powodu uznał za wiarygodne, a którym tej wiarygodności odmówił. Tok rozumowania Sądu Okręgowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Odnosząc powyższe uwagi do zarzutu sformułowanego w apelacji, dotyczącego oceny dowodów w szczególności zeznań świadka P. Z. to zauważyć trzeba, że wbrew twierdzeniom skarżącego świadek ten konsekwentnie na każdym etapie postępowania karnego relacjonował przebieg zdarzeń zeznając, które fakty zaobserwował a które okoliczności zdarzenia zna jedynie z relacji pokrzywdzonego. Świadek ten tylko jednokrotnie w dniu 14 marca 2008 roku,

składając zeznania, podał inną wersję zdarzeń; wytłumaczył jednak logicznie dlaczego to uczynił i sprostował je. Na wiarygodność zeznań świadka nie może przy tym wpływać fakt odnalezienia dowodu w sprawie jakim jest nóż, gdyż ta okoliczność nie zaprzecza ani nie potwierdza zeznań P. Z., a jedynie wskazuje na to czy dowód rzeczowy w postaci narzędzia przestępstwa organom ścigania udało się odnaleźć czy też nie i na jakim etapie postępowania przygotowawczego.

Zauważyć należy, że świadek Z. konsekwentnie wskazuje na oskarżonego jako sprawcę ugodzenia nożem pokrzywdzonego w podudzie. Podnieść należy przy tym, że świadek miał prawidłową zdolność postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, a stan jego zdrowia psychicznego mieści się w granicach normy. Procesy poznawcze P. Z. nie odbiegały od normy wiekowej, a jego stan intelektualny pozwalał na rozumienie pytań oraz budowanie spójnych odpowiedzi. U świadka występuje wysoki poziom spostrzegawczości. Te jego cechy, które wynikają z opinii biegłych K. Z. oraz M. B. (k. 209, k. 772-775, 525-527, 825-827) uniemożliwiają uznanie jego zeznań za obarczone konfabulacją i niewiarygodnością. Oceniając te zeznania, a zarazem wyjaśnienia oskarżonego, nie można pominąć również tego, że Z. Ś. został prawomocnie skazany za wpływanie na świadka Z. i wymuszanie na nim zmiany zeznań go obciążających w niniejszym postępowaniu (wyrok Sądu Okręgowego w S. w sprawie (...)). Świadek Z. mimo, iż wtedy mógł mieć obawy odnośnie zachowania oskarżonego, nadal relacjonuje konsekwentnie przebieg zdarzeń, podając – w ocenie sądu – ich rzeczywisty przebieg.

Z tych powodów Sąd Apelacyjny nie dostrzegł w rozumowaniu Sądu I instancji w tym zakresie błędów logicznych.

Za nietrafiony uznać należy również zarzut oparcia orzeczenia na opinii biegłego W. K.. Zaznaczyć przy analizie tego zarzutu trzeba to, iż w sprawie wydane były trzy opinie przez biegłych patomorfologów. Chronologicznie pierwszą opinię wydała biegła E. M., która przeprowadzała sekcję zwłok pokrzywdzonego. Opinia ta była kwestionowana przez obronę i na skutek tego zdezawuowana została przez sąd, który dopuścił dowód z opinii biegłej J. P.. Biegłe w toku rozpoznawania niniejszej sprawy były konfrontowane przed sądem. Na skutek rozbieżności w tych opiniach i na wniosek stron postępowania, Sąd I instancji na podstawie art. 201 k.p.k. dopuścił dowód z opinii biegłego W. K., któremu zlecił wydanie kompleksowej opinii o mechanizmie i przyczynie zgonu M. M.. Opinia wydana przez tego biegłego sporządzana została zatem na skutek podważenia rozumowania biegłych M. i P..

To powoduje, że w niniejszym postępowaniu nie ma konieczności konfrontowania wszystkich biegłych wydających opinie. Czynienie tego byłoby nielogicznym jeżeli weźmie się powyższe pod uwagę. Zaistniała w sprawie sytuacja procesowa i wydanie przez biegłego K. opinii w oparciu o przepis art. 201 k.p.k. umożliwia odnoszenie się przez sąd tylko do tej opinii; poprzednie opinie uznane zostały bowiem za niejasne, a przy tym między sobą sprzeczne i jako takie nie mogły stać się podstawą ustaleń faktycznych sądu. Takiego zarzutu nie można postawić opinii biegłego K.. Opinię tego biegłego uznać należy za jasną, pełną i niezawierającą żadnych sprzeczności. Z opinii tej jasno wynika, że skutek w postaci śmierci M. M. nastąpił po działaniu oskarżonego nożem na jego podudzie. Biegły logicznie przy tym tę okoliczność wytłumaczył i wykluczył, aby śmierć pokrzywdzonego była wynikiem spożycia przez niego alkoholu w nadmiernej ilości. Sąd I instancji przypisał oskarżonemu spowodowanie tylko tych obrażeń co do których była 100% pewność co do ich zaistnienia, eliminując z opisu czynu zachowanie oskarżonego, co do którego tej pewności nie było .

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy i z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Nie nosi cech dowolności i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Również tok rozumowania Sądu Okręgowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, a wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Stwierdzić zatem należy, że omówiony powyżej środek odwoławczy i zaprezentowane w nim zarzuty, nie mogą być podstawą do wzruszenia prawidłowego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Na podstawie §14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.), Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego adw. A. H. kwotę 738 zł, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 §1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania drugoinstancyjnego, przenosząc je na rachunek Skarbu Państwa.